

Capítol 1

Dilluns 10 de gener.

Nit polar.

9.30 h. Lapònia central.

Era el dia més extraordinari de l'any, el que duia totes les esperances de la humanitat. L'endemà el sol renaixeria. Des de feia quaranta dies, les dones i els homes del *vidda* sobreviuen tot vinclant l'ànima, privats d'aquesta font de vida.

En Klemet, policia i racional —racional perquè era policia—, hi veia el signe intangible d'una falta original. Per què, si no, calia imposar als éssers humans aquest patiment? Quaranta dies sense fer ombra, bellugant-se arran de terra, com insectes rampants.

I si demà el sol no tragués el cap? Però en Klemet era racional. Perquè era policia. El sol renaixeria. *Fimmark Dagblad*, el diari local, havia anunciat fins i tot en la seva edició del matí a quina hora acabaria la maledicció. Que bonic que era el progrés! Com havien pogut suportar els seus ancestres de viure sense llegir en el diari que el sol tornaria a sortir quan s'acabés l'hivern? Potser no coneixien l'esperança?

L'endemà, entre les 11.14 i les 11.41 hores, en Klemet tornaria a esdevenir un home, amb la seva ombra. I l'endemà passat, conservaria la seva ombra quaranta-dos minuts més. Quan el sol s'ho proposava, la cosa anava de pressa.

Les muntanyes tornarien a trobar el seu relleu i la seva magnificència. El sol s'enfonsaria fins al fons de les valls, donant vida a perspectives adormides, despertant la immensitat suau i tràgica dels altiplans semidesèrtics de la Lapònia interior.

De moment, el sol no era sinó una llum d'esperança, reflectint-se en els núvols taronges i rosats que corrien per sobre de la neu blavosa dels cims.

Com cada vegada que era al davant d'aquest espectacle, en Klemet tornava a pensar en el seu oncle, en Nils Ante, conegut com un dels cantants de *joiks* més brillants de la regió. Amb el seu cant gutural i punyent, el seu oncle poeta narrava les meravelles i els misteris del món.

En Nils Ante havia bressolat tota la infantesa d'en Klemet amb els seus *joiks* embruixadors, contes encantats que li agradaven molt més que tots els llibres que els nens noruecs llegien a casa seva. En Klemet no havia necessitat llibres. Havia tingut el seu oncle Nils Ante. Però en Klemet mai no havia sabut cantar, i considerava que era indigne de descriure amb paraules la natura que l'envoltava.

—Klemet?

De vegades, quan patrullava per aquest immens altiplà desèrtic que anomenaven el *vidda*, com avui, s'oferia una breu pausa nostàlgica. Però callava, esclafat pel record del *joik*, incapaç de cap poesia.

—Klemet? Vols fer-me una foto? Amb els núvols darrere.

La seva jove col·lega brandava la petita càmera que havia tret de la granota blau marí.

—Et sembla que és el moment?

—No és pitjor que somiejar —va respondre allargant-li l'aparell.

En Klemet va remugar. Ella sempre havia de tenir resposta per a tot. A ell, les respostes adequades generalment se li acudien massa tard. Es va treure les manyoples. Tant per tant, com més aviat acabés millor. El cel era clar i el fred era molt agressiu. La temperatura voltava els vint-i-set graus sota zero.

La Nina es va treure la uixanka de pell de foca i pèls de guineu, tot alliberant la cabellera rossa. Va muntar sobre la moto de neu i, d'esquena als núvols bigarrats, va oferir el seu ampli somriure a l'objectiu. Sense ser d'una bellesa espatarrant, era graciosa i afable, amb uns ulls blaus grans i expressius que traïen el més mínim sentiment. En Klemet ho trobava ben pràctic. El policia va fer la foto, lleugerament mal enquadrada, per principi. La Nina havia arribat a la Policia dels Rens feia tres mesos, però era la seva primera patrulla. Fins aleshores, havia estat destinada a la comissaria de Kiruna, el quarter general situat al cantó suec, i després a Kautokeino, al cantó noruec.

Atabalat per les seves demandes incessants de fotos, en Klemet es preparava per plantificar un tros de dit sobre l'objectiu. Quan després li ensenyava el resultat, la Nina li havia explicat cada vegada, amb el seu somriure més amable, que s'havia d'anar amb compte i posar els dits ben bé als costats. Com si tingués deu anys. No li havia agradat gens el to. Havia renunciat a posar-hi els dits, però ja se li acudiria alguna altra cosa.

El vent bufava lleuger. Amb aquest fred, de seguida es convertia en una tortura. En Klemet va fer un cop d'ull al GPS de la seva moto de neu. Un pur reflex. Es coneixia aquelles muntanyes de memòria.

—Som-hi.

En Klemet va pujar sobre la moto de neu i va arrencar, seguit per la Nina. A baix del turó, va seguir el curs d'un rierol invisible, cobert de gel i de neu. Anava vinciant el cos per evitar les branques de bedoll, es girava per assegurar-se que la Nina el seguia. Però calia confessar-se que la noia ja gairebé dominava perfectament la màquina. Van continuar així una hora i mitja, encadenant turons i sots. A la vora del cim de Ragesvarri, el pendent es va fer més costerut. En Klemet es va alçar sobre la moto i va accelerar, sempre seguit per la Nina. Dos minuts més tard, es va fer el silenci.

En Klemet es va treure el casc sota el qual duia la uixanka i va agafar els binocles. Dret sobre el marxapeu de la moto de neu, amb un genoll sobre el seient, va observar una bona estona els voltants, escrutant les arestes dels turons, buscant taques que es moguessin per la neu. Després va agafar un termos i va proposar cafè a la Nina. Ella es va acostar a la moto d'en Klemet, enfonsant-se fins a mitja cuixa dins la neu en pols. Li va costar arribar fins on era ell. Els ulls d'en Klemet brillaven de malícia, però va reprimir el somriure. Aquesta va per la foto, es va dir.

—Sembla més aviat tranquil, oi? —va constatar la Nina entre dos glops.

—Sí, això sembla. En Johan Henrik m'ha dit que el seu ramat es començava a dispersar. Els seus rens ja no tenen gaire res per menjar. I si travessen el riu, aquest tossut de l'Aslak encara farà un escàndol, ja conec el personatge.

—L'Aslak? Aquell que viu en una tenda? Et sembla que els seus ramats es barrejaren?

—Em penso que ja s'han barrejat.

El telèfon d'en Klemet va sonar. El policia es va pren-

dre el temps que li calia per entaforar l'aparell sota l'orellera de la uixanka.

—Policia dels Rens, Klemet Nango —va contestar.

Va escoltar una bona estona, tot aguantant la tassa amb les dues mans, assentint de vegades amb un gruny entre dos glops.

—Sí, serem allà d'aquí a unes hores. O potser demà. I de debò que no n'has vist cap rastre, d'ell?

En Klemet va beure un altre glop mentre escoltava, i després va penjar.

—Bé, finalment són els rens d'en Mattis, els que han fotut el camp els primers. Era en Johan Henrik. M'ha dit que ha vist una trentena de rens d'en Mattis que creuen la carretera i són a casa seva. Som-hi.